

него, ся били недостаточни за неговата жажда за дѣятелностъ. За вѣрване е слѣдователно, че Фотиновъ е ималъ желание да се учи повече, ламтялъ е за наука, търсилъ е по-голѣмъ источникъ за обогатяване на своитѣ познания. Тѣй си обясняваме ние този фактъ изъ живота на Фотиновъ.

Нашия народъ, както и всѣки други, има си единъ идеалъ, който се прѣдставлява отъ журналистиката и другитѣ обществени органи; но у насъ има повече, отъ-колкото другадѣ такива хора, бездѣятелността на които е по-голѣмъ идеалъ. Такивато обикновенно казватъ; „и безъ менъ ще стане“, или пакъ: „защо да си биеш главата, когато нѣма да се сблъхнѣтъ мечтитѣ ми, идеалитѣ ми“. Такивато хора естествено се прѣдаватъ на бездѣйствие, та безучастно и безчувствено се отнасятъ къмъ всѣко общественно явление, или ако не напуснатъ съвсѣмъ своята дѣятелностъ, то тя взима обикновенно отрицателно направление, реакционно. По книжовнитѣ трудове на Фотинова ние виждаме въ неговото лице челоуѣкъ, който живѣе за да работи за народа и въ тази именно работа той намира цѣльта и смисълъта на своя животъ. Той подкача да издава разни книги и най-важно своя журналъ „Любословіе“, да буди и поддържа нашето народно съзнание и да показва нуждитѣ на нашия народъ, защото това е било неговъ идеалъ. Той е знаелъ, че челоуѣкъ безъ идеалъ е получелоуѣкъ и че такава безидеалностъ прави всѣкого жалкъ, низкъ, и такъвъ прѣкарва своя животъ нито въ полза на себѣ си, нито на обществото, между което се намира. Прѣголѣмъ грѣхъ ще бѣде ако каже нѣкой, че Фотиновъ се е посвѣтилъ на журналистиката съ комерчески цѣли, отъ желание да печели и да си създаде положение. Както тогава въ началото на журналистическия починъ, тѣй и сега у насъ е опасно да се прѣдаде челоуѣкъ исклучително на служене народу чрѣзъ журналистиката, защото сигурно може всячко да изгуби, да стои гладенъ и като панаконъ на всичко това да стане омразенъ и гоненъ отъ всички ония, на които литературната дѣятелностъ на журналиста не угажда, не служи, не говори и не мълчи, не гармонира на цѣлитѣ и намѣренията имъ. Фотинову е прѣдстояло да бѣде учителъ на грѣцки и въ грѣцко училище и въ сѣщото врѣме да пише своя журналъ; той е билъ длѣженъ да посвѣти своя животъ на това, да се откаже отъ всички суети въ живота, само и само да внесе нѣщо добро, полезно и нужно въ живота на нашия народъ. „Какво е прочее и да е, азъ самъ благодаренъ на вси родолюбиви читатели, и